

STINE DREYER

DEN
FORBUDTE
BRED

DREAMLIT

Dette er en læseprøve af *Den forbudte bred*

Den forbudte bred

Af Stine Dreyer

Læseprøve af 1. udgave 2017

Redaktør | Anna Lorenzen

Omslag | Bianca Giese

Opsætning | Diana Sørensen

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Stine Dreyer

Den forbudte bred

DreamLitt

Prolog

„En ny cyklus er startet.“ Eion rejste sig og lagde en brændeknude på bålet. Flammerne blev højere, og røgen snoede sig op på den mørke himmel, hvor den dannede figurer. Han satte sig tilbage ved bålet, så han igen sad sammen med de Gamle fra Rådet, Overhovedet, Medicineren og Jagtmesteren.

„Væsnerne er begyndt at tage vores mænd og kvinder igen,“ fortsatte Eion. „Siden vintersolhverv er der indløbet meldinger fra klanerne. Skoven sluger folk. Byerne ved skovgrænsen er især ramt. Vi er på rundrejse i klanerne i håb om at finde årsagen til, at folk forsvinder.“

Meira stod skjult bag teltet og lyttede. Røgen sved i øjnene og fik næsen til at løbe i vand. Hun var bange for at komme til at snøfte.

„Eion, du er Den Ældste, du må fremlægge et forslag til, hvordan vi bør håndtere situationen. Vi mistede en jæger for nylig,“ sagde Overhovedet, Kallodrion. Han så fra Eion til Medicineren og videre til Jagtmesteren.

„Før det mistede vi en kvinde. Og inden hun forsvandt, mistede vi to unge mænd, som var ude på sletten med kvæget,“ sagde han.

Det er uhyggeligt nok i sig selv, at vores lille klan er berørt, tænkte Meira, men at faren har spredt sig til hele landet... Det er utroligt!

„Det er 15 somre siden, væsnerne sidst plagede os. Vi har grund til at tro, at det startede, da Guderne vendte os ryggen. Spørgsmålet er så bare, hvad der har påkaldt Gudernes vrede til at starte med? Alt kan have betydning.“ Eion så på dem efter tur med brynene hævet. Meira syntes, at han lignede en gammel pungrotte.

Medicineren var den eneste kvinde ved bålet. Det var hende, der kom med et bud: „Vi har en pige i klanen, der ikke vil makke ret.“

Ordene gjorde Meira kold og varm på samme tid.

„Fortsæt,“ sagde Eion.

„Pigen var forlovet med en jæger, Jagtmesterens søn. De skulle knytte båndene. Få timer før ceremonien stak hun af“

„Til stor skam for min familie,“ sagde Jagtmesteren.

„Det er ikke Meiras skyld. Hun–“ sagde Kallodrion, men blev afbrudt af Medicineren: „Jægeren fandt pigen allerede samme nat. Hun havde forvildet sig væk fra skovstien. Han fik hende med tilbage. Dagen efter blev den første af os taget.“

Meira knyttede hænderne. Neglene borede sig ind i håndfladerne.

„Hun er bare en pige. Skulle et enkelt individs handlinger sætte gang i alt dette, få Guderne til at forlade os og lade væsenerne tage uskyldige mennesker...?“ Kallodrion lavede en affejende bevægelse. „Det lyder på mig som en pil affyret i tåge.“

„Hvornår skete det?“ spurgte Eion.

„For fire nymåner siden,“ svarede Medicineren.

„Pige eller ej. Tardisias historie har talrige eksempler på, at Guderne straffer folk, der ikke holder sig til forskrifterne. Tak, Mediciner. Vi vil tage det med i vores overvejelser,“ sagde Eion.

De Gamle rejste sig. Jagtmesteren fulgte Eion og de andre til deres heste.

Snart gungrede jorden under hestenes hove.

Medicineren blev tilbage med Kallodrion.

„Du angav din egen datter, Josalina!“ sagde Kallodrion. Han tog en tår af den særlige mjød, der kun blev serveret ved rådene. Den sødlige duft af mjød fik Meiras mund til at løbe i vand.

„Som klanens Mediciner har jeg et enormt ansvar. Hvis det betyder, at jeg må angive mit eget kød og blod for at redde en masse mennesker, så gør jeg det. Det her er Meiras egen skyld.“

„Har du overvejet konsekvenserne for hende? De Gamle har brug for, at skylden bliver placeret et sted. De vil ikke tøve med at lade det gå ud over en forvirret pige. De vil straffe hende,“ sagde Kallodrion.

„Meira er voksen. 17 somre. Hun har truffet et valg.“

„Vi kunne lade hende rejse.“

„Nej.“

„Det er det, hun ønsker. Giv hende en ny start. Med tiden indser hun måske–“

„Nej! Det kommer ikke på tale.“ Medicineren gik og lod Kallodrion stå alene tilbage.

Meira rystede på hovedet.

Del 1

Kapitel 1

På sletten stod et træ. Det hældede kraftigt til den ene side. De lange grene hang ned omkring det. Meira lænede sig op ad stammen og nød, at træets krone næsten skjulte hende. „Endelig fred,“ hviskede hun og skubbede det lange filtrede hår om på ryggen. Øjenlågene glippede. Hun gabte og trak vejret dybt.

Hun sprang op med kniven i hånden, da en gren knækkede i nærheden. Da Meira så, det bare var Avac, satte hun kniven tilbage i bæltet.

„Du skræmmer byttet væk, jæger,“ sagde hun. Til hendes ærgrelse rystede stemmen.

„Jeg tror, jeg skræmmer *dig*.“ Han havde øjnene rettet mod Baradomeskoven. „Vi skal hjem, Meira. Jeg har fået ordre på at hente dig. *Igen*.“ Han lagde en pil klar på buen. Hånden rystede.

„Jeg tager ikke imod ordrer fra Jagtmesterens søn,“ sagde hun og strakte sig påtaget for at vise, at hun ikke var bange. „Jeg kan godt gå selv, Avac.“

„Overhovedet har bedt mig følge dig tilbage til klanen.“ Hans blik vandrede væk fra skoven og over på hende. Han sænkede buen. „Du har pligter.“

„Du spilder tiden,“ hun efterlignede hans tonefald, „*igen*. Gå, Avac. Du er bange. Jeg vil ikke ses med en kujon.“

„Og jeg vil ikke ses med en udstødt, men en ordre er en ordre.“ Hans blik var igen rettet mod skoven.

Hun så genspejlingen af den i hans øjne. Pupillerne udvidede sig.

„Avac? Hallo, vi skændtes faktisk!“

Han rynkede brynene.

„Avac, hvad sker der?“ Hun fulgte hans blik og stivnede. De blev iagttaget. Pludselig kunne hun ikke huske noget. *Hvem er jeg? Hvor kommer jeg fra? Og hvem er han?*

Hun begyndte at gå mod Baradomeskoven. Det samme gjorde manden.

„Øh, har vi mødt hinanden før?“ spurgte han.

En fugleflok lettede fra et af træerne. Fuglene fløj skrigende over sletten og passerede tæt forbi det gamle træ. De stoppede op. Netop som et hyl lød i hendes indre, kunne hun huske, hvem manden var. „Naturligvis har vi mødt hinanden før,“ sagde hun.

„Vi skal væk herfra,“ hviskede han. Hans øjne var opspilede.

„Så vis vej, jæger,“ sagde hun.

Solen brændte i hovedbunden, og hændelsen krøllede sig sammen som et stykke pergament i ilden. Den spredtes som aske i vinden og var borte.

De gik i tavshed. Avac førte an. Lædersålerne skrabede mod slettens tørre jordskorper. Musklerne i hans bare overkrop var spændte. Han trak i langbuen, så den tynde snor skar sig ind i skulderens kød.

Hun ville ikke græde, men tårerne løb over kinderne. *Vi kunne være sammen*, tænkte hun.

Mørke skyer dukkede op på himlen. De skyggede for solen. Hun vendte sig og så på træet en sidste gang.

„Du græder.“ Han greb om hendes arm. Berøringen sendte et stød igennem hende.

„Slip mig!“

Han så på hende, men gav så slip.

Klanan var en stor samling telte i forskellige højder og med udsmykninger. Læderet, der beklædte hvert telt, smældede i vinden og fik lyden til at løbe over pladsen som en steppebrand.

I deres vante rutiner strømmede folk ind og ud af teltene. Kvinderne stod i små grupper. Nogle vaskede tøj, andre tilberedte den krydrede mad, og andre igen passede klanens mindste børn. Mændene – dem, der ikke var ude med kvæget – hvæssede spyd og snittede pile til jagt.

Avac forlod hende for at slutte sig til den lille kreds af unge, der lavede smykker. Senere ville smykkerne blive solgt til omrejsende købmænd. Avac sagde et eller andet til de andre, og de lo. Hun tvang sig selv til ikke at kigge i deres retning.

Hun gik forbi smeden og staldene. En sød duft strømmede ud fra dyrenes kroppe. Hun stoppede først, da hun nåede lejrens midte. Foran hende lå Overhovedets telt.

Overhovedet kom ud af teltet. Kallodrion var høj, bredskuldret og havde en tyk manke af gyldent hår. Blå bånd var flettet ind i håret, som det bød sig for et Overhoved. Omkring skuldrene hang en ræv, det var hans seneste bytte. Blodstænk glinsede endnu på dens snude.

Det begyndte at regne.

Kallodrion slog læderstykket til side med et suk. Hun smuttede forbi ham ind i teltet. Den sure, men vante lugt, teltene fik i varmen, slog hende i møde, og der gik noget tid, før hun trak vejret gennem næsen. Han pegede på de nussede tæpper på jorden, hvor han sov. „Sæt dig endelig ned.“

„Jeg foretrækker at stå.“

„Du er så stædig, min pige. Havde jeg bedt dig stå, så havde du sat dig,“ sagde han og lo kort. Han rynkede panden.

„Meira,“ begyndte han og fortsatte, „jeg forstår ikke, hvorfor du trodser mig. Vi bor i et farligt område. Det er *farligt* at gå ud alene.“

Han lænede sig ind over hende.

Hun stirrede ham direkte i øjnene og bed sig i læben.

„Meget vel,“ sagde han. „Fra nu af bliver du på klanens område. Du må ikke gå, medmindre du får direkte ordre på det. Er det forstået?“

Hun stirrede på ham. Hun knugede hænderne på ryggen, til det gjorde ondt.

„Er det forstået?“ råbte han pludseligt.

„Ja,“ hviskede hun. „At gøre sig uvenner med dig er som at blotte struben for en ulv. Du er den eneste, der lytter til mig.“

„Jeg lytter og bestemmer, Meira. Det betyder, at det er mig, der kommer med alle afgørelser vedrørende denne klans liv og gøremål. Du har hverken ret eller position til at træffe beslutninger.“

„Du taler ikke kun om i dag,“ sagde hun. „Du er ikke kun vred, fordi jeg gik ud alene her til formiddag.“ Hun trak vejret helt ned i maven. „Det hegn, jeg satte op for nogle dage siden, sørger for, at Poluneklanen ikke stjæler vores dyr. Jeg tænkte–“

„Du tænker for meget, Meira! Du er en *pige*. Dyrene er ikke dit ansvar. Dyrene er mændenes ansvar.“

„Så gør de ikke deres job ordentligt!“ Hun bed sig så hårdt i læben, at hun smagte jern. Kallodrion var forholdsvis rolig nu, men hun vidste af erfaring, at hun ikke skulle provokere ham. Når han var helt arrig, kunne hans røst få bladene til at falde af træerne.

„Jeg idømmer dig en straf,“ sagde han. „Indtil næste nymåne skal du vaske bleklude.“

„Jamen–“

„Ikke noget jamen!“

Meira tørrede blodet væk fra læben. „Overhovedet af klanen bag bakkerne har i umindelige tider ladet sine folk stjæle vores kvæg. Jeg er åbenbart den eneste, der bekymrer sig. Det tog mig syv dage at få det hegn op at stå. Jeg knoklede med at grave stolperne ned og med at

sætte rebet op imellem dem. Jeg vidste godt, det ikke ville holde Polunes mænd væk, men hegnet satte en symbolsk afmærkning af, hvor Polunes område sluttede, og hvor dit begyndte. Jeg har gjort et godt stykke arbejde. Jeg burde belønnes. Ikke straffes!“

„Kender du noget til et angreb? Polunes mænd hævder, at nogen smed sten efter dem. De troede, at det var væsnerne,“ sagde han og løftede et øjenbryn.

Hun krympede sig.

Hun bed sig i læben og vred hænderne på ryggen.

„Du har skræmt de forkerte mænd. De værner meget om deres stolthed. Værst af alt er, at Polune kunne se det som en krigserklæring.“

Hun trampede i jorden.

„Polune venter bare på en undskyldning for at erklære krig. Vi er i undertal. Af samme grund ved han, du ikke vil gøre modstand mod hans plyndringer.“

„Klanen her bygger på solide værdier. I århundrede har krige raseret Tardisia. Jeg vil ikke se flere børn miste deres fædre. Du af alle burde forstå, Meira. Du er en af dem, der har mistet.“

„Men Polune udnytter din godhed, Kallodrion. Folk vil kæmpe, hvis du giver dem lov. Jeg vil kæmpe. Hellere det end at være til grin!“

„Meira!“ Han lo og omfavnede hende. „Godt, du ikke blev en dreng, for så ville denne klan komme i alvorlige vanskeligheder.“

Han slap hende.

„Og Meira, du skal vise mig respekt og bukke for mig. Bare fordi din mor og jeg er ... sammen ... De samme regler gælder for dig.“

Hun bukkede og gik ud i regnen, der trommede mod teltet med en hul lyd.

Kapitel 2

Meira gik mod Medicinerteltet, der lå i udkanten af lejren. Hun skråede tværs over pladsen, hvor børnene hoppede i vandpytter, og gederne græssede i indhegningen. Hun tog sig ikke af regnen, der farvede hendes lyse skinddragt mørk.

En lille mørk skygge kom imod hende, miavede og gned sig op ad benet. Meira knælede.

„Hvordan kunne din mor forlade dig, søde Beni?“ Hun skuttede sig, snøftede og strøg katten over den sorte pels. „Vi to er uønskede her. Jeg vil ikke knytte båndene med en mand, ønsker ikke børn, og jeg vil da slet ikke vie resten af mit liv til klanen. Der er steder i Tardisia, hvor kvinder må eje jord. Jeg kunne få arbejde på en gård eller gå i skole og senere på universitetet i Almeides.“

En dråbe landede på skinddragtens ærme og gled ned, hængte et øjeblik ved albuen og dalede så. Den ramte og blev opslugt af vandpytten, der snart oversvømmede hele markedspladsen. Her holdt klanerne byttemarked ved høsttid – hvis der var klanfred. „Jeg har hørt om en markedsplads så stor, at man kan fare vild mellem købmændenes boder. Der er varer fra hele verden. Jeg kunne blive sælger. Eller kriger hos Ypperstepræstinden. Mulighederne er uendelige. Men jeg er fanget her så langt fra alting. Der er fire dages rejse til fods til Kierkerban. Hvis jeg stikker af, vil Avac indhente mig,

inden jeg når ud af Baradomeskoven. Tardisia består jo mest af tæt skov. Den strækker sig fra by til by. Floden er skovens medsammensvorne. Sammen skærer de sig vej igennem landet – helt oppe fra det nordlige Kivarehav. Skoven slutter ved De Lilla Bjerges fod. Floden løber videre igennem bjerget og udmunder ved nabolandets kyst. Jeg vil se det hele, Beni,” sagde hun. „Dét har jeg lovet mig selv.“

Beni spandt og sprang op ad hende. Hun puffede ham ned.

„Men mine drømme er i direkte strid med klanernes normer. De vil have, at man bliver på den plads, man nu engang har fået tildelt, og at man gør, som klanfolket har gjort i århundrede; skænker livet til fællesskabet.“

Beni gav sig til at slikke poten.

„Du er ligeglad. Du vil bare have mad,” lo hun. „Jeg har idéer. Jeg kunne udrette noget, hvis de gav mig lov. I stedet presser de en ensformig tilværelse ned over hovedet på mig, og de kalder mig rebelsk og dum. Jeg er pigen, der trodser Kallodrion, min mor, De Gamle og ikke mindst Guderne.“ Meira knyttede hænderne. Hun lagde nakken tilbage og så op på De Lilla Bjerge. Eftermiddagssolen ramte tinderne.

„Er det her mit hjem, her jeg hører til?“

Meira rejste sig, stak hånden i lommen og tog sin lille træfigur op. Hun vendte den mellem fingrene. „Jeg tror på dig, Empathia. Jeg er loyal. Hvorfor har I vendt os ryggen?“

Med Beni lige i hælene gik hun til Medicinerteltet.

Medicineren stod i teltåbningen med de lange slanke fingre hvilende på hofterne. Hun var også klædt i skinddragt. Det kraftige brune hår løb ned ad ryggen og kom igen til syne i en fletning under den ene arm. Det grønne bånd, der snoede sig i fletningen, symboliserede de planter og urter, hun arbejdede med. Jagtmesteren havde røde

bånd, for det blod han og hans mænd udgød. De Gamle havde gule bånd for visdom. Tilsammen symboliserede farverne balance.

„Jeg skal bruge krystalsvampe,“ sagde Josalina og forsvandt ind i teltets mørke. Meira fulgte efter. Josalina stillede sig ved ildstedet. Hun havde trukket skuldrene helt op under nakken. Hvis Kallodrions røst kunne få bladene til at falde af træerne, kunne Josalinas stemme få træernes rødder til at krympe sig.

Meira dukkede sig for snorene, der hang ned fra loftet. Planter, urter og stængler med bær tørrede i varmen. Luften var fuld af dufte. I store lerkrukker på gulvet lå der svampe og rødder. Andre krukker bugnede med småkravl som snegle, frøer, og et par slanger lå til konservering. De udsendte en giftig lugt, der fik hende til at tænke på barndommen.

Stilheden i teltet var kun afbrudt af Josalinas ryk i træskeen, når hun rørte i gryden. *Hun ved besked om min udflugt*, tænkte Meira.

Meira gav Beni mad, greb så kurven, der stod i nærheden af sovekrogen, og styrede mod teltåbningen. Hun var næsten nået ud, da Josalina sagde: „Har du studeret De Gamle Skrifter for nylig, kommende Mediciner? Hvad bruger vi krystalsvampene til?“

„De er hovedingrediensen i feberdrikken. Det er en tommelfingerregel, at svangre får en dosis om dagen op til fødslen, da det modvirker fødselssyge.“

Josalina slap træskeen, drejede om på hælen og rømmede sig. „Hvad så med helende medicin? Og medicin mod smerter?“

„Smertestillende er nemt nok, det kan laves af epidendusløvets rødder. Helende medicin er til gengæld svær.“ Hun stirrede Josalina direkte i øjnene. „Tre dråber snegleekstrakt og en knivspids af ulcafrugten.“

Josalina løftede øjenbrynet. „Men–“

„Eller,“ afbrød Meira. „En tår vand med syv dråber af tymisplanten i tre dage samt et frølår lige efter fuldmåne. Dog er der ingen påvist effekt ifølge De Gamle Skrifter.“

Josalinas øjenbryn dalede. Hun vendte sig atter mod gryden, greb om træskeen og rørte voldsomt.

Den stærkeste vinder altid, lød et ordsprog i klanen.

„Må jeg gå, Mediciner?“

„Smør noget creme på mod solen. Den er skarp her til middag.“ Josalina rakte hende krukken med creme, og Meira smurte hurtigt noget på de solbrændte arme. „Og kryds ikke floden til den forbudte bred, Meira. Faren for at blive slugt er stor lige nu.“

Da Meira forlod teltet, smilede hun. Alt det slid med at lære bøgerne udenad havde endelig betalt sig.

Meira havde kurven i hånden og begav sig over engen mod skovbrynet. Græsstråene kildede på underarmene. Hun indåndede den friske sommerluft. Hun kendte ganske rigtigt faren, men væsnerne føltes så uvirkelige. Som en historie, der blev fortalt ved lejrålet. Der var andet, der føltes langt mere virkeligt. Hun kunne stadig fornemme Avacs hånd på sin lænd.

„Ingen skal få lov til at komme mig nær igen. Ingen,“ hviskede hun.

Hun gik gennem buskene i skovbrynet. Kugle-, linus- og joccatræer dannede en lysning i skoven. Hun lod fingrene glide over et joccatræs ru bark. Man kunne lave nogle gode buer af det træ. Højt over hende svajede trækronerne i vinden og fik bladene til at rasle. Linus- og joccatræernes takkede blade. Kugletræernes håndfligede blade.

Hun standsede op, lukkede øjnene og lyttede. Regnen var stilnet af. Jorden sugede næring til sig. Dyrene puslede i skovbunden, og floden brusede forude. Hun plukkede en blomst og holdt den tæt på hjertet. Duftene bragte minder

frem. Hun var lille og blev svunget rundt af en mand. De lo. Josalina var der også. Hun lo også.

„Du er som din far! hvæsedes Josalina pludseligt i hendes tanker. „Du er ligeglad med alle omkring dig!“

Kuldegysningerne fik Meira til at ryste. Hun rettede sig op og strammede snørerne i skinddragten. De snakkede aldrig om hendes far, og Meira var holdt op med at spørge til ham.

Hun gik langsomt frem og kiggede efter krystalsvampe.

Hun fik øje på nogle, de var små og afpillede imellem de lange græsstrå. Hun plukkede en, førte den op til næsen og snusede. Den duftede friskt, sødt. Men den var alt for lille, så hun smed den.

Først da hun stod ved stenbroen, og larmen fra vandmasserne var blevet betydeligt højere, gik det op for hende, at hun havde nærmet sig floden. Hun veg. Broen ledte over til den forbudte bred. Skoven derovre lignede til forveksling den del af skoven, hun stod i nu. Træerne stod bare en anelse tættere, og hele flodbredden på den anden side var oversået med horder af fede skinnende krystalsvampe.

Hvad er værst? At gå over på den forbudte bred eller komme hjem med en halufyldt kurv? tænkte hun.

Hun tog et skridt ud på stenene. Hun strejfede nogle småsten med støvlen. *Jeg kan sætte mig i græsset tæt på broen og plukke et par svampe*, tænkte hun. *Lige nok til at gøre Josalina glad.*

Hun løb de sidste skridt, smed kurven, rev en håndfuld svampe op og kastede dem ned i kurven. Græs og små blomster fulgte med, da hun gentog bevægelsen.

„Meira,“ lød en hvisken.

Hun stivnede og så sig om. Der var ingen.

Hun bøjede sig ned for at plukke én mere svamp, da stemmen lød igen. Den dybe røst tilhørte ikke nogen, hun kendte.

„Meira.“

Skoven lå øde hen. Hun rejste sig langsomt. Fuglesangen ophørte. Vinden lagde sig. Hun gispede og tog et skridt baglæns mod broen. Hun var bange for at vende skoven ryggen.

Så standsede hun brat. Hun så en bevægelse mellem træerne. En mand kom til syne. Han var høj og bevægede sig med unaturlig ynde. Håret og skægget var hvidt, det omkransede hans ansigt som en ramme om et smukt maleri. Han *var* smuk – hvis man så bort fra øjnene, der var sorte huller.

„Jeg gør dig ikke noget.“ Hans stemme kom på en måde langt borte fra og var alligevel så umådeligt tæt på. Måske fra hendes hoved.

„Ved Empathias almægtige magt,“ hviskede hun.

„Kom med mig.“

Hun ville se væk, bryde fortryllelsen, men blikket var fastlåst. Han var *så* smuk.

„Jeg må ikke.“ Hun var ude af stand til at bevæge sig.

Manden lo.

Det flimrede for hendes øjne. Skoven begyndte at snurre. Manden. Skoven. Manden *var* skoven. Det snurrede hurtigere og hurtigere. Så gav benene efter!

Han greb hende, og alt blev mørkt.

Kapitel 3

Meira havde lukkede øjne, hun svævede. Alt, hvad hun var, og alt, hvad hun havde gjort, forsvandt. Hun huskede ikke andet end sit navn.

„Fri,“ mumlede hun. „Her er ro.“

Der var ingen lyde – udover hendes ord. Og ingen bevægelse i mørket omkring hende, men hun var ikke alene. Noget var *inde* i hovedet og fik det til at trykke i øjenkrogene.

„Er det her døden?“

Det prikkede i huden.

Pletvise lysglimt. Lyse, lysere og skarpe hvide glimt brød mørket. Hun blev presset ned. Øjenlågene gav efter, og hun så op i grønne trækroner over sig.

Hun satte sig op.

„Hvor er jeg?“ mumlede hun. Skoven bredte sig på begge sider af hende. Men der var noget galt. Her var umiddelbart ingen dyr og ingen vind. Bare stille.

Hun greb en tot græs, førte det op til næsen og snusede. Intet! Græsset føltes mærkeligt, det var alt for stift og lige. Jorden var voksagtig. Hun rejste sig og sparkede til den med støvlesnuden. Jorden gik løs i store firkantede flager, og under dem var der bare mere af det samme mørkebrune materiale. Ingen rødde. Intet småkravl. Hun så rundt. Skovbunden var helt uden ujævnheder, fordybninger og fremspring. Hun lagde hånden på et træ. Barken

var glat og voksagtig. Træernes stammer stod med samme afstand fra hinanden. Hun gik videre til det næste træ.

„Træerne er helt ens,“ mumlede hun, „som om de er støbt i den samme form.“

Hun lagde nakken tilbage og så op. Bladene var alle samme nuance lysegrøn, og himlen var unaturligt blå. Solen stod midt på himlen.

Det er helt forkert, tænkte Meira. Skoven er som en primitiv kulisser i et teaterstykke.

„Død,“ hviskede hun.

Hun tog sig til hovedet. „Hvordan er jeg havnet her?“

Det var, som om der var en mur imellem hende og hukommelsen. Den trykkende fornemmelse i øjenkrogene var forsvundet, men hovedet var tungt. Hun satte i løb og ønskede sig tilbage til den svævende tilstand i mørket.

Hun løb, indtil det svimlede for hende. Med ét rungede en stemme igennem skoven. Hun standsede brat. Det var en kvinde, der kaldte. „Er der nogen? Hjælp mig!“

Meira stoppede op og bed sig i læben, men gik så frem mod stemmen.

Kvinden sad op ad et træ. „Hjælp mig!“ bad hun, da hun så Meira. „Du må ikke gå fra mig. Jeg er bange.“

Meira satte sig på hug foran hende og spurgte: „Hvad er du bange for?“

„Hjælp mig. Du må ikke gå! Jeg er bange ... Hjælp mig.“

„Jeg skal nok hjælpe dig,“ sagde Meira. „Fortæl mig, hvor vi er.“

„Jeg vil væk!“ Kvinden tumlede frem på knæene. Hun rokkede kroppen frem og tilbage som for at tage tilløb til at komme op. Hun opgav og sank tilbage mod træet.

„Se på mig.“ Meira lagde en hånd på kvindens knæ. „Ved du, hvor vi er?“

„Jeg kan ikke huske noget. Det er, som om ...“ Hun tog sig til hovedet, og Meira vidste, hvad hun mente. Muren.

„Kom, jeg skal nok hjælpe dig.“

„Mit navn er ... Jeg tror ... Jeg hedder vist nok Quini.“

„Og jeg hedder vist nok ... Meira.“

Først gik Quini foroverbøjet som en gammel kone, men efterhånden som hun fik gået sig varm, blev hendes skridt mere sikre. De passerede bærbuske. Bærrene var kuglerunde og blodrøde. Meira plukkede en håndfuld, de var gummiagtige. Hun lagde dem i lommen.

Da de gjorde holdt ved en lille skovsø, hang solen stadig midt på himlen, skønt der var gået noget tid. Det var, som om den slet ikke havde bevæget sig, i den tid hun havde været i den døde skov. Vandoverfladen var spejlblank. Der var hverken koldt eller varmt i skoven – bare en mellemting.

„Lad os sove her,“ sagde Meira.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre uden dig.“

Meira smilede og trak på skuldrene.

Quini lagde sig på jorden. Da hun sov, gik Meira ud for at lede efter noget at spise.

Hun fandt endnu en bærbusk ikke langt fra søen. Hun plukkede en håndfuld og proppede dem i munden. Tænderne masede dem, tungen æltede dem rundt, og saften løb ned i svælget, men der kom ingen smag. Hun plukkede en håndfuld til Quini og lagde dem i et blad.

Da hun var tilbage ved søen, lagde hun sig ved siden af Quini og faldt i søvn.

Solen havde ikke flyttet sig, den stod det samme sted på himlen, da Meira vågnede. Der var ingen varme i solstrålerne, og det var vel også lige meget, for hun svedte eller frøs ikke.

En gren knækkede et sted i skoven. Hun satte sig op og var lige ved at tro, det var indbildning, da endnu en gren knækkede.

„Meira?“ kaldte en mand. „Meira?“

Quini satte sig også op.

De sad helt stille.

„Meira?“ lød det igen. „Jeg ved, du er her.“

Meira og Quini rejste sig.

„Kan du genkende stemmen?“ hviskede Quini uden at tage øjnene fra stedet, hvor stemmen havde lydt.

„Jeg er her,“ råbte Meira. „Kender du vejen ud af skoven?“

„Stille,“ tyssede Quini. „Vi må være forsigtige.“

Igen knækkede en gren. Og en til. Han var på vej mod dem, og det lød, som om han løb.

Meira puffede Quini om bag et træ og gled også selv om bag en stamme.

Der stod en mand på den anden side af skovsøen. Han var yngre, end hans dybe stemme havde varslet. Hans hud var solbrændt, og han bar skindbukser af samme skind som Meiras dragt. Over den ene skulder hang en bue.

„Jeg ved, du er her. Det er Avac.“ Manden gik i vandkanten, han bevægede sig lige mod stedet, hvor Quini gemte sig. Vandet sprøjtede om hans ankler og skabte ringe, der strakte sig ud til midten af den lille sø. Han stoppede med ryggen til Quini. Hun kunne røre ham, hvis hun rakte hånden ud.

Hvorfor ser han mig ikke? tænkte Meira.

Quini trykkede sig mod stammen og sendte rædselsslagne blikke til Meira. Quini tog et skridt baglæns, hun ramlede ind i en busk og fik dens blade til at rasle. Meira forventede, at manden ville vende sig om, men det gjorde han ikke. Det var, som om han slet ikke kunne høre lyden.

Manden passerede nu tæt forbi Meira. Han så hende lige i øjnene og fortsatte.

„Meira?“ kaldte han igen.

Snart var hans kalden fjern.

„Kender du den mand?“ spurgte Quini.

„Jeg er ikke sikker. Det er, som om–“

„Som om hvad, Meira?“

„... som om jeg *burde* kende ham. Han kunne ikke se os, vel?“

„Det virkede det ikke til. Vi er alene, og vi må væk.“

„Jeg er altså sulten, jeg finder lige nogle flere bær, så går vi videre bagefter.“ Meira fandt en busk, plukkede et par bær og stoppede dem i munden.

Hvorfor ledte ham Avac efter mig? Og hvad var der sket, hvis han havde fundet mig?

Busken begyndte at dirre, flere af bærrerne slap deres stængler og dumpede ned på jorden. Vibrationerne blev kraftigere. „Noget er på vej mod os!“ Meira vendte sig.

„Quini!“ skreg hun. „Vi må væk.“

Hun havde kun lige sagt ordene, før et langtrukket brøl løb gennem skoven. Noget havde færden af dem. Træernes kroner svajede et stykke derfra. Meira fik et glimt af pels imellem buskene.

„Kom!“ råbte hun og fik fat i Quinis arm, da endnu et brøl nåede dem.

De løb gennem skoven. Meira dristede sig til at se sig over skulderen, men så ikke andet end træernes kroner, der svajede fra side til side et stykke bag dem. Var det dyr eller enorme væsner? Quini græd hysterisk. Lavthængende grene piskede imod deres ansigter og trak røde striber over kinderne.

„De haler ind på os,“ sagde Meira og hev efter vejret. Halspulsåren hamrede på halsen. „Du må løbe hurtigere!“

„Jeg kan ikke.“

„Du skal, Quini!“ Meira tog fat i hendes arm og hev. Håret klistrede til ansigtet.

„Jeg er for langsom. Se at komme i sikkerhed. Jeg følger efter dig, så hurtigt jeg kan.“

„Jeg kan ikke forlade dig.“

Quinis øjne var blanke. „Jeg følger efter dig, så hurtigt jeg kan,“ gentog hun.

Det er slut, tænkte Meira, netop som der lød endnu et brøl. En frygtelig stank bredte sig i skoven.

„Løb,“ sagde Quini.

Meira ville protestere, men så endnu et glimt af pels mellem træerne. Hun så en sidste gang på Quini og satte i løb.

Hun var ikke nået langt, da Quini skreg højt og gennemtrængende. Der lød en snerren. Forfølgernes fodtrin kunne igen høres og mærkes.

Hun var ved at falde flere gange, men genvandt balancen hver gang. Et horn gjaldede et sted i skoven. Det var svært at bestemme, hvorfra lyden kom, men det gav hende fornyede kræfter. Der måtte være mennesker et sted i nærheden. Hun løb til venstre.

„Kom nu,“ bad hun. „Kom nu!“

Sveden løb ned i øjnene og ind i munden. Det smagte salt. Igen var hun ved at falde, men greb fat om en stamme og holdt sig oprejst. Hun fortsatte frem. Hjertet pumpede så hårdt i brystet, at hun var bange for, at det skulle briste.

Pludselig tyndede det ud i træerne. Kort efter slap hun ud af skoven og befandt sig i en rydning. Lige fremme var en høj træmur. Den fortsatte til begge sider, bugtede sig ud af rydningen, til skoven igen tog over og opslugte den. Der var en lyd af brusende vand.

„Hallo!“ råbte hun og zigzaggede mellem træstubbe.

Der stod mennesker oppe ved murens kant. Hun var for langt væk til, at de kunne høre hende. Hun kastede et blik over skulderen og så, hvordan træer og buske blev mast under vægten af de brølende udyr. Da hun igen kiggede frem, var menneskene væk.

„Hey,“ råbte hun. „Vent!“

For foden af muren var der en voldgrav, som hun lod sig glide ned i. Muren måtte være tre meter høj. Den skråede udad. Det var nytteløst at forsøge at klatre over. Der var intet at gribe fat i.

Hun kravlede op af voldgraven og fandt et sted i muren, hvor der så ud til at være en port. Hun hamrede mod den med knyttede nævner, imens hun skreg: „Hjælp mig! Luk mig ind!“

Huden på fingre og underarme blev revet til blods mod træet. Blodet løb ned ad underarmen og dryppede fra albuen ned på buksebenene.

I det samme nåede udyrene ud i rydningen. En, to, tre, fire ... Der var ti. De fortsatte over rydningen i høj fart. Det største havde en buet krop. Ryggen var skudt opad, så den grå pels strittede. Benene var lange og muskuløse. Det lignede en ulv både i størrelse og udseende, selvom hovedet var mere aflangt. Udyret blottede tænderne og snerrede.

De ville snart nå hende.

„Den stærkeste vinder altid!“ skreg hun, netop som porten blev firet ned. En arm greb fat i hende og halede hende ind. Porten lukkede igen, lige da en tung krop drø-nede mod den. Der lød et brøl.

En gråhåret mand hjalp hende på benene. „Denne vej.“

De løb mod en flod, hvor der lå en tømmerflåde fortø-jet. Ude på floden sejlede andre tømmerflåder med men-esker ombord, der flygtede over til den modsatte bred. Vandet slog ind over flåderne og fik dem til at vugge. De var tæt på at kænre.

Der var over 100 meter ned til floden. Bag hende kastede udyrene sig mod muren. Træstammerne kna-gede. Hun var ved at snuble. Manden greb hendes arm og støttede hende, før hun faldt.

Så kom braget, da muren faldt. Hun så sig ikke tilbage, men hun kunne høre udyrene snerre og gø ad hinanden.

Manden og Meira nåede tømmerflåden samtidig.

„Ud på flåden,“ beordrede han og puffede hende i ryg-gen. Han stoppede for at binde fortøjningen op, mens hun hoppede ombord og satte sig.

„Pas på!“ råbte Meira, men det var ikke nødvendigt, for han bøjede sig adræt og svingede pagajen. Den ramte et udyr i hovedet, det blev slynget bagud og trillede om i sandet. Det blev liggende.

Manden skubbede tømmerflåden fri af sandbunden og hoppede selv ombord, men ikke hurtigt nok. Et udyr satte af i et langt spring fra bredden, fik fat i tømmerflåden og ville trække sig op.

De andre udyr nåede frem til bredden. De gøede, som om de heppede på deres fælle.

Tømmerflåden drev længere ud mod midten af floden.

Manden slog udyret over snuden med den flade ende af pagajen, hvilket gjorde dets forsøg på at komme op mere ihærdigt. Han vendte pagajen og stak udyret i øjet med den afrundede ende. Udyret slap taget, gled ned i vandet og skreg. Det lød menneskeligt.

Strømmen havde nu for alvor fat i flåden, og de blev styret direkte mod nogle sorte klipper, der stak op af vandet. Udyret var lige bag dem. Meiras redningsmand tog seje træk med pagajen. De sejlede forbi klippen med en centimeters afstand. Udyret blev ført af vandmasserne og hamrede mod klippen. Skumsprøjtene blev lyserøde. Udyrets livløse krop blev trukket af sted. Meira fulgte det med øjnene, indtil floden slog et knæk.

Inde på bredden var udyret, som manden havde ramt med pagajen, kommet på benene. Det så på hende. De gule øjne så intelligente ud, som var det fuldt bevidst om det, der lige var sket.

Den stærkeste vinder altid, tænkte hun.

„Lad være med at se på dem,“ sagde manden. „Det giver dig mareridt. Og du kan være ganske rolig; som du kan se, kan de ikke svømme.“

Meira fokuserede på den anden bred.